

**ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΚΙ ΑΚΟΜΑ
... ΠΑΡΑΠΕΡΑ**

**Άρτεμις Νικολάου,
Β'2 Γυμνασίου**

Ο Μάνθος, ένα παιδί δεκατεσσάρων χρονών έρχεται αντιμέτωπος με τα προβλήματα της σύγχρονης κοινωνίας. Λόγω οικονομικών δυσχερειών αναγκάζεται μαζί με τους γονείς του να εγκαταλείψει το σπίτι και τους φίλους του και να εγκατασταθεί μόνιμα στην επαρχία, όπου έχει βρει δουλειά η μητέρα του. Αν και κρατά αρνητική στάση αρχικά, το όμορφο τοπίο και οι φιλόξενοι άνθρωποι τον κερδίζουν. Με τη βοήθεια της καθηγήτριάς του, της κυρίας Απέργη, δημιουργεί μια σχολική εφημερίδα μέσω της οποίας εντάσσεται στο σύνολο της τάξης του. Ακόμη, ο Ευτύχης, ο ιδιοκτήτης ενός καφεενείου τον βοηθά να δει τον κόσμο με άλλα μάτια και μέσω των διδακτικών ιστοριών του, τον παροτρύνει να βελτιώσει τις σχέσεις του με τους γύρω του και ιδιαίτερα με τους γονείς του, από τους οποίους τα τελευταία χρόνια είχε απομακρυνθεί.

Κατά την άποψή μου, η συγγραφέας θέλει να μας δείξει, πως παρόλες τις δυσκολίες που προκύπτουν στη ζωή μας, εμείς δεν πρέπει να πάψουμε να προσπαθούμε αλλά να συνεχίσουμε να ελπίζουμε. Έστω κι αν ο στόχος μας φαίνεται αδύνατο να επιτευχθεί, η θέλησή μας είναι αυτή που θα μας οδηγήσει στην ολοκλήρωσή του. Αντίθετα, αν εμείς οι ίδιοι πείσουμε τον εαυτό μας πως είναι αδύνατο να τα καταφέρουμε και αφήσουμε ανεκπλήρωτο το όνειρό μας, ίσως στο μέλλον νιώσουμε τύψεις για τη δειλία μας.

Επίσης, σκοπός του βιβλίου είναι να μας δείξει πως, για να δημιουργήσουμε υγιείς σχέσεις με άλλους ανθρώπους, πρέπει να βασιζόμαστε στην ειλικρίνεια, ακόμα κι αν αυτή πρόκειται να φέρει δυσάρεστες συνέπειες. Ακόμη, μέσω της ειλικρίνειας το άλλο πρόσωπο μπορεί να συγχωρέσει τα λάθη μας. Αντίθετα, ένα ψέμα οδηγεί σε ένα άλλο με αποτέλεσμα να καταστρέψουμε εμείς οι ίδιοι τη σχέση μας με το άλλο άτομο. Είναι προτιμότερο να δημιουργούμε σχέσεις στις οποίες δείχνουμε τον πραγματικό μας εαυτό, έχοντας πάντα αυτοπεποίθηση γι' αυτό που είμαστε. Αν, όμως, λόγω της ανασφάλειάς μας προσπαθήσουμε να ταυτιστούμε με ένα άλλο πρόσωπο ξεχνώντας τις δικές μας αντιλήψεις, ιδέες και τα ενδιαφέροντά μας, τότε θα εγκλωβιστούμε σε αυτή τη σχέση και θα είναι πλέον δύσκολο να τη διατηρήσουμε ή να την αλλάξουμε.

Πιστεύω, πως το σημαντικότερο μήνυμα που θέλει να μας περάσει η συγγραφέας είναι η συγχώρεση. Πρέπει, δηλαδή, να δίνουμε ευκαιρίες στον συνάνθρωπό μας να διορθωθεί και να παραβλέπουμε τα λάθη του παρελθόντος. Ακόμη, η συγχώρεση δείχνει την εσωτερική μας δύναμη και τη θέλησή μας να συμπαρασταθούμε στο άλλο πρόσωπο, το οποίο προσπαθεί να διορθωθεί.

Αυτά τα μηνύματα η συγγραφέας τα εκφράζει μέσω των σκέψεων του έφηβου Μάνθου, ο οποίος φοβισμένος από τις συνέπειες που θα προκαλούσε μια εξομολόγηση στη μητέρα του, επιλέγει να της πει ψέματα. Παρόλ' αυτά με αυτόν τον τρόπο απομακρύνεται ακόμα περισσότερο από εκείνη και δεν υπάρχει πλέον επικοινωνία μεταξύ τους. Στο τέλος, όμως, με την παρότρυνση του πατέρα του, της γιαγιάς του και του Ευτύχη δίνεται μια ευκαιρία στη σχέση τους και όλα οδηγούνται προς το καλύτερο.

Επιπλέον, θεωρώ πως η συγγραφέας καταφέρνει να μας παρουσιάσει με τον καλύτερο τρόπο την ψυχολογία ενός εφήβου. Αυτό συμβαίνει γιατί ο Μάνθος, ο έφηβος ήρωας βρίσκεται σε μια κρίσιμη περίοδο της ζωής του και προσπαθεί να ανακαλύψει τον εαυτό του. Μέσα του κυριαρχεί ο θυμός για τον πατέρα του, καθώς πιστεύει πως έχει αποσυρθεί χάνοντας το νόημα της ζωής και έχει πάψει πλέον να επικοινωνεί με εκείνον. Θυμώνει, επίσης, και με τη μητέρα του, διότι θεωρεί πως δεν τον υπολογίζει, παίρνει αποφάσεις χωρίς να νοιάζεται για τη δική του άποψη και του λέει ψέματα. Ακόμη, θεωρώ πως ο θυμός του για τη μητέρα του οφείλεται στο ότι νιώθει ότι τελικά έχει δίκιο κι αυτό δεν είναι εύκολο για εκείνον να το παραδεχτεί.

Καθώς διάβαζα το βιβλίο, μου δημιουργήθηκαν ποικίλα συναισθήματα. Ένα από αυτά ήταν το άγχος μου για τις συνέπειες των πράξεων του Μάνθου, όπως όταν μέσα στην παρορμητικότητά του έκλεψε ένα αγαλματάκι, που του θύμιζε τη Λόλα, τη σκυλίτσα του, από ένα τουριστικό μαγαζί. Θεωρώ πως αυτή του η πράξη οφείλεται στη σύγχυσή του και στην προσπάθειά του να πνίξει τη λύπη και τον θυμό του, καθώς νιώθει μόνος και πιστεύει πως οι γονείς του δεν τον καταλαβαίνουν.

Επίσης, μέσα μου κυριαρχούσε ο θυμός και η απογοήτευση με τη συμπεριφορά του Φάνη, ενός παλιού φίλου του Μάνθου, ο οποίος αντί να συμπαρασταθεί στον άρρωστο φίλο του που τον επισκέφτηκε μετά από πολύ καιρό, τον άφησε μόνο του κι επέλεξε να βγει με μια άλλη παρέα. Παρόλ' αυτά, αυτή η συμπεριφορά του Φάνη κάνει τον Μάνθο να εκτιμήσει τους ανθρώπους που νοιάζονται για εκείνον και στέκονται δίπλα του στις δύσκολες στιγμές της ζωής του.

Μια σκηνή που προκάλεσε την έκπληξή μου, ήταν εκείνη όπου οι δύο προσποιούμενοι φίλοι περπατούσαν στα σοκάκια της επαρχίας κι ο κακομαθημένος Φάνης παραπονιόταν που δεν είχε μαγαζιά με διάσημες μάρκες ρούχων και παπουτσιών, αντί να απολαμβάνει τον καθαρό αέρα της φύσης.

Ακόμη, μου προκάλεσε γέλιο η συμπεριφορά της αδελφής του Αντώνη προς τον πρωταγωνιστή, η οποία αν και σε μικρή ηλικία τον ερωτεύτηκε και βιαζόταν να τον παντρευτεί.

Αξίζει να σημειωθεί πως ένιωσα συμπόνια προς τις μητέρες που δεν είχαν τα χρήματα να θρέψουν τα παιδιά τους και θαυμασμό για τη μητέρα του Αντώνη, η οποία διοργάνωνε ένα συσσίτιο. Πιστεύω πως η συγγραφέας προσπαθεί να μας δείξει τον πόνο και τη θλίψη των άπορων οικογενειών και να μας παροτρύνει να τους βοηθήσουμε.

Η σκηνή, όμως, που ξεχώρισα ήταν εκείνη όπου η συγγραφέας παρουσίασε με ζωντάνια και γλαφυρότητα το τοπίο στο νότο, καθώς και τη χαρά του Μάνθου που παίζει για πρώτη φορά ποδόσφαιρο με τον πατέρα του και είναι τόσο ευτυχής όσο ποτέ. Μετά, λοιπόν, από τις δυσκολίες που αντιμετώπισε η οικογένεια του ήρωα, με τη θέληση όλων, τα προβλήματα διορθώθηκαν και χτίζουν μια σχέση δυνατή, γεμάτη στοργή και ζεστασιά!